

Élménybeszámoló a „Nem térkép e táj” pályázaton nyert kirándulásról

Iskolánk, a kézdivásárhelyi Turóczi Mózes Általános Iskola sikeresen pályázott a HKA által kiírt támogatási programban. Ennek a programnak a célja a fiatalok öntudatra nevelése, elősegíteni a helyi értékek megismerését, a hagyományok megőrzését és ápolását, a magyarságtudat, a magyarságérzelem megszilárdítását az egynapos kirándulás alkalmával.

2015 november 8-án 44 V. És VI. osztályos kisdíák indult el 5 kísérő tanárral, reggel 8 órakor a Sinkovits Stadion elől, hogy végigjárja és megismerje Felsőháromszék néhány nevezetességét.

Utunk első állomása a csernátoni Falumúzeum volt, de előtte Salamon tanár úr szólt néhány szót a Vig Huszár nevű csárdáról, ahol Petőfi Sándor is megállt, amikor Kézdivásárhely felé tartott. A múzeumban Haszmann Pál tartott előadást a régi háztartási tárgyokról, a mezőgazdasági gépek szerepéről, a csernátoni laposfaragásról meg a jelképekről, melyek minden székelykapun megtalálhatóak, majd megnéztük az öntöttvaskályhagyűjteményt, ahol szebbnél szebb kályhákat láttunk.

Innen az Ika várához vezetett az utunk, mely tulajdonképpen nem is vár volt, hanem lakótorony. Itt a tanár úr elmesélte a legendát a sárkányról és az életet adó „vérvívről”. Csernátonból tovább indulva távolról láttuk Albist, majd Dálnok következett.

Itt a Szobotka Mihály alkotta Dózsa szobor előtt mesélt a tanár úr az 1514-es paraszt felkelésről, Dózsa György szerepéről; a Beczássy udvarház angolparkjáról, ahol a megye egyetlen páfrányfenyője található; ez volt a fenyőfélék őse. Innen a református templom udvarára mentünk, ahol megnéztük a gótikus ajtókeretet, melyen „mesterjegy” látható, a készítőmester jele.

Tovább menve érintettük Maksát, néhány szót szóltunk Besenyőről, a Szépmezőről, ez volt a háromszéki hadak gyülekező helye a középkorban, Eresztevényről, a Gábor Áron emlékműről, a háromszéki magyarok I. Világtalálkozójának helyszínéről, az Óriás Pincetetőről.

Rétyen áthaladva megtudtuk, hogy egyike Háromszék legrégebbi településeinek. A Fekete-ügy folyón átmenve beszélt a tanár úr az ügy szavunkról, mely nyelvi kövület (folyót jelent). A Rétyi Nyír természetvédelmi területén megnéztük a Homárkát (a hunok árka) mely földvédmű Berecktől (az ojtózi szorostól) egészen Kolozsvárig volt kiépítve. A Rétyi Nyír híres volt a sok kis tavacszkájáról, melyben tavirózsák nőttek és olysn harmatfő, amely rovarokkal táplálkozik.

Bitán áthaladva megtudtuk, hogy a század elején Sikes Sándor tanítóbácsinak híres vívőiskolája volt, ahonnan sok híres vívó került ki. Nagyborosnyónak már a 16. Században

iskolája volt, Cófalván 1828-ban alakult meg az első oktatási intézmény. Barátos monográfiáját Kelemen Antal írta meg.

Majd megérkeztünk Kovásznára, ahol a Pokolsár történetéről hallottunk és a település nevének eredetét tudtuk meg. Megnéztük a főtéren található mellszobrokat: Fábián Ernő tanár, Ignác Rózsa író, gazdáné Olosz Ella textilművész. Ittunk az itt bugyogó ásványvízből, majd Kőrösi Csoma Sándor szobránál hallgattuk meg, hogyan vándorolt el egészen Tibetig, keresve a magyarok őseit. Ahogy Széchenyi István írta róla „bölcsőjét kereste a magyarnak, míg nem összeroppant fáradozásai alatt”. Nem találta meg ott, de helyette elkészítette az első tibeti – angol szótárt, melyért az Angol Tudományos Akadémia tagjává választotta. Sírja ma Dardzsilingben található, melyet pár évvel ezelőtt Jakabos Ödön, Nyújtód szülötte, felkeresett és itthonról vitt földet helyezett el rajta.

Ekkor már nagyon éhesek voltunk és egy kedve kis étteremben finom ebédet ettünk.

Délután, hazafelé tartva Zabolán álltunk meg, Gál József kerekemester műhelyénél, mivel a pávai Bende Tibor kovácsmester betegség miatt nem tudott fogadni bennünket. A 86 éves öreg mester megmutatta nekünk hogyan készül a fakerék, milyen szerszámokat, eszközöket használ munka közben.

A Csángó Múzeumban sok érdekes használati dolgot és berendezési tárgyat láttunk, megnéztünk egy rövid filmet az agyagedény készítéséről és egy szép bútorkiállítást is láttunk.

Imecsfalván megálltunk egy kismesesi udvarház udvarán, itt van az egytlen hagymakopulás épület. A volt utlajdonos Csereiné Zatureczky Emília volt az, aki itt tette le a Székely Nemzeti Múzeum alapjait.

Már estefelé volt, amikor Szentkatolnán áthaladva megtudtuk, hogy az idevalósi 11 nyelvet beszélő Bálint Gábor nyelvészprofesszor Törökországban, az ankarai egyetemen tanított török nyelvet.

Sötétben, kissé fáradtan, de tele élményekkel és sok új dolgot megtudva érkeztünk haza este 6 órakor a Sinkovits Stadion elé, elő a szülők vártak ránk.

Szép élmény, kellemes kirándulás volt, mindannyian jól éreztük magunkat és ha még máskor is lesz ilyen kirándulás szívesen részt veszünk, mert sok érdekes dolgot lehet hallani és megtudni.

Azt hiszem a „Most volna itt az ideje utat mutatni a megmaradásra” célt a kirándulásunk elérte, mivel olyan dolgokról hallottunk, amelyekről eddig nem tudtunk.

Köszönjük.

Mile Szeréna, Csáki Nagy Klaudia, VI.A osztály

Turóczi Mózes Iskola